

експедирани 200 волски кожи отъ Добруджа¹⁾, а втория — 439 волски кожи²⁾. Стоката била предназначена за Анкона. Другия експортър осигурилъ износа на 115 кожи, сжщо отъ Добруджа³⁾, а Андреа ди Флорио — 650 биволски и 200 волски кожи⁴⁾. Споменатиятъ Радо Сладоевичъ е сключилъ презъ сжщото време договори за износъ на кожи дори отъ Прокупле и Бѣлградъ⁵⁾.

Търговията между Варна и Анкона продължила и презъ 20-тѣхъ години на 17 в. Въ едно писмо, запазено въ Ватиканския архивъ отъ 1620 г., произходяще отъ Анкона, се казва, че въ града пристигнали кожи кордовани, заедно съ което търговцитѣ съобщили твърде интересни новини отъ Варна и Солунъ. Търговцитѣ разказвали, че града Варна билъ нападнатъ отъ казациѣ, които се награбили съ плячка отъ 2 милиона злато. Тѣ прогонили турскитѣ войски въ крепостъта и, следъ като я превзели, избили всички турци, оставяйки живи християнитѣ, а на гърцитѣ (търговци) — повърнали стоката⁶⁾. Очевидно е, че тѣзи новини били донесени отъ анконски или дубровнишки търговци, които закупили и натоварили кордованитѣ въ Варна.

Въпреки честитѣ нападения върху варненската крепостъ отъ казациѣ презъ това време, търговията на дубровчанитѣ въ Варна не се прекъсвала. Така отъ едно писмо на антиварския архиепископъ Пиетро Мазареки отъ 1626 година научаваме, че въ Варна, както и въ Русе, Разградъ и другитѣ околни градове, имало по нѣколцина младежи търговци, по националностъ дубровчани, които закупували биволски и волски кожи⁷⁾. Отъ едно завещание на дубровчанина Радо ди Ради, починалъ въ Пловдивъ, се разбира, че той търгувалъ между друго и съ Анкона, за гдето изнасялъ кожи, а внасялъ манифактурни стоки. Въ друго едно завещание на търговеца Петро Боглиевичъ отъ София, датирано четири години по-късно, се поменава, че той сжщо си доставялъ отъ Анкона груби анконски платове⁸⁾. Както едина, тъй и другия търговецъ навѣрно сж използвали между другото и търговскитѣ връзки на варненскитѣ дубровчани.

Отъ 1640 г. сж запазени други данни за редовни стопански връзки на дубровчанитѣ отъ вътрешността на Балканския полуостровъ съ варненския пазаръ⁹⁾. Сжщо отъ подробния докладъ на Петъръ Богданъ

¹⁾ „Die dto (27. VIII. 1612) A nome di Dio . . . Rado Sladovich agendo per conto di Biagio Cavalcanti s'assicura . . . sopra pezzi № 200 di cori bovini di Dobruccia . . . che a buon salvamento arrivati saranno in Ancona . . .“ Sic. e nol. a. 1612 f. 20V^o.

²⁾ п. т. f. 57V^o.

³⁾ „ . . . Drago Draghi s'assicura . . . sopra pezzi № 115 di cori bovini di Dobruccia . . .“ п. т. f. 21V^o.

⁴⁾ „ . . . Andrea Florio s'assicura . . . sopra pezzi № 650 di cori buffalini stimati a ducati 6 lo pezzo e cori № 200 bovini di Dobruccia . . .“ п. т. f. 12.

⁵⁾ п. т. f. 65.

⁶⁾ „ . . . A Varno nel mar negro si era radunata tutta la gente di quella provincia per salvarsi stimando quel loco piu sicuro, mà è stato svaligiato delli casacchi con preda di due milioni d'oro; il castello, dove si erano salvati due mila Turchi, è stato preso dalli detti casacchi, amazzati i turchi; et lasciata la vita a' Christiani et a' Greci, con darle la roba . . .“ Ватикански архивъ. Fondo Borghese I, 692 fol. 169.

⁷⁾ Fermentžin, ц. с. 31.

⁸⁾ Test. т. 61 f. 38V^o.

⁹⁾ Въ завещанието на Антонио ди Матео отъ 1640 г. починалъ въ София е казано, че сжщия вършилъ търговия съ Варна, кждего и самъ често отивалъ. Test. т. 62. f. 121.